

ОБЩИНА ВАРНА
Рег.№: OC18000199ВН
Дата: 28.03.2018

ПКЧКРР До Общински съвет
41 28-03-2018 Варна

НОМИНАЦИЯ

Предлагаме на литературно-критическото изследване „В зоната на разпада“ (романите на Ф.М.Достоевски) от Панко Анчев да бъде присъдена наградата „Варна“ за проза.

Книгата е издадена през 2017 година от издателство "Захарий Стоянов" и представлява оригинално изследване на романите на великия писател. Освен книгата прилагаме към предложението и биографична справка за Панко Анчев. Надяваме се, че безпристрастното компетентно жури ще оцени значимостта на книгата и ще ѝ присъди авторитетната награда.

Предложението е направено от писателите:

Людмил Станев.....
Юрий Лучев.....
Ангел Г. Ангелов.....

ПАНКО АНЧЕВ е литературовед, историк, философ, публицист. Роден е през 1946 г. във Варна. Почетен доктор на Литературния институт „Максим Горки“ в Москва. Автор на 20 книги, между които „Философия на литературната история“, „Малкият народ“, „Разумът в българската история“, „Друг начин на мислене“, „Смисълът на литературознанието“, „Българската история по Антон Дончев“, „Българският ум. Непрочетенят Иван Хаджийски“, „Българският ум. Непрочетенят Цветан Стоянов“, „Работа на ума“, „Българският свят“, „Българският ум. Непрочетенят Тончо Жечев“, „Грозната муза. Идеи, личности и мотиви в българското литературознание от XX век“, „Българският ум. Непрочетенят Г. С. Раковски“, „В зоната на разпада. Романите на Ф. М. Достоевски“, „Българският ум. Теория и история“ и други.

Панко Анчев е бил три мандата общински съветник. Председател два мандата на ПК „Култура, вероизповедания и медии“.

Книгата „В зоната на разпада. Романите на Ф. М. Достоевски“ е първото специално изследване в българското литературознание на романовото творчество на великия руски писател. Подобни изследвания са сравнително редки изобщо в литературата за Достоевски – дори и в Русия. Анализират се поотделно романите му, но рядко те се поставят в една последователност, която е и последователността в развитието на руското общество от XIX век и неговото постепенно обуржоазяване. Разпадът на дворянството и целия средновековен руски свят е съпроводен с драматично разместване на социалните пластове и появата на нов тип личност, който все повече започва да доминира и определя духа и характера на руския свят от буржоазната епоха.

Когато говорим за изображения и изразени в романите на Ф. М. Достоевски радикалните изменения в Русия и появата на нов тип личност, не бива да смятаме, че всичко това става без съпротива, леко и безболезнено. „Зоната на разпада“ е сложна система, в която разрушителните сили срещат противодействието на традицията и консервативния морал и православната нравственост. За Ф. М. Достоевски тази „зона“ е средище на злото, но на него не му се позволява да се шири свободно и безнаказано. И ако персонажи като Верховенски, Шатов, Расколников, Аркадий Долгоруки, Иван Карамазов са новите герои в руския свят, родени от настъпилите социални и духовни промени в руския свят, то Версилов, княз Мишкин, Альоша Карамазов, Соня Мармеладова

са нравствената алтернатива, която достатъчно решително се противопоставя срещу нашествието на „всичко е позволено“.

Романите на Ф. М. Достоевски са за драмата на времето, за огромните и често непосилни нравствени натоварвания на губещия почва под краката си човек на XIX век.

Книгата „Българският ум. Теория и история“ е продължение на няколкото книги на Панко Анчев в неговата поредица „Българският ум“, посветени на идеите на Христо Ботев, Тончо Жечев, Цветан Стоянов, Иван Хаджийски и Георги С. Раковски.

Националният ум е колективен ум. Неговата работа извършват много и различни хора. Те обикновено работят изолирано един от другото, но изживяват живота на нацията като свой личен, размишляват над нейните проблеми и се опитват да формулират идеите, които тя иска да изрази. Това са свидетелите на времето. Затова, когато говорим за националния ум, не бива да забравяме, че той е едновременно абстракция, но и нещо конкретно и реално. Той не е анонимен като фолклорния творец, а конкретни хора с изразено национално съзнание, мислещи с категориите на това съзнание.

Когато се проследява историята на българския ум, всъщност се проследява мисловната дейност на конкретни негови най-видни представители, успели да уловят духа на времето си и да формулират и разпространят главните идеи в българската история. Заслугата им е огромна, макар не винаги да им се отдава заслуженото признание. Но за това са виновни не те, а нашата леност и неумението ни да се задълбочаваме в най-важното и значимото, да търсим истината за българския свят.

С „Българският ум. Теория и история“ Панко Анчев прави успешен опит да се изследва и анализира движението на идеите в българската история. Тази книга показва наличието на големи български мислители, формулирали важни за българския свят идеи.